

כף יורדת לתוך הגן של הארץ ומתעצנת בכל העדוניה, ומתלבשת בלבוש ההוא [ומודונת עם נפשו], ויושבת שם בעטור של אחד פי שנים מפמה שהיתה בראשונה. [וזו בחל. ועולה לשיבות של גן העדן ומתעסקת בתורה, ובכל ראשי חדשים ומועדים ושבתות יורדת להודיע עם הנפש].

הנשמה היא פח עליון על כל אלו, והיא מפח הזכר, הסוד של עץ החיים. וזו עולה למעלה מיד, וכל אלו [איתן] שלש הדרגות נקשרות יחד זה עם זה. וכשנפרדות, כלן עולות ושבות לאותו מקום שיצאו ממנו.

בשהרוח הזו יוצאת מן העולם הזה ונכנסת למערה ששם אדם והאבות, הם נותנים לה פנקס סימן, ונכנסת לגן העדן. קרובה לשם, ומוצאת הפרויבים ואתה להט החרב המתהפכת. אם זוכה - רואים פנקס הסימן, ופותחים לה פתח ונכנסת. ואם לא - דוחים אותה החוצה.

ויושבת שם. כל אותו הזמן שיושבת, מתלבשת שם בדמות של העולם הזה. ובראשי חדשים ושבתות כשרוצה לעלות, הצדיקים שבגן עדן נותנים לה פנקס סימן ועולה בעמוד ההוא, ופוגשת את אותם שומרי חומות ירושלים. אם זוכה - פותחים לה פתח ונכנסת, ואם לא - נוטלים ממנה אותו הפנקס ודוחים אותה החוצה. היא שבה לגן ואומרת, (שיר ג) מצאוני השמרים הסבכים בעיר וגו', נשאו את רידי מעלי. זהו פנקס הסימן שנוטלו ממנו [ממנה].

שומרי החומות, אלו אותם

וגו'. לבתר (דף פא ע"ב) נחתא לגו גנתא דארעא ומתענדא בכל עדוניה, ואתלבשת בההוא לבושא (ואודוניה גנפא דידיה) ויתבא תמן בעטורא על חד תרין מפמה דהות בקדמיתא. (ודא הוא בחול ואסתלקא בשיבות דגן עדן ומתעסקא באורייתא ובכל רישי ירחי וזמני ושפתי נחתא אודוניה בגנפא).

נשמה היא חילא עלאה על כל אליו, ואיהי מחילא דדכורא וזא דאילנא דחיי. ודא סלקא לעילא מיד. וכל הני (ר"א אנון) תלת דרגין מתקשרין פחדא דא בדא. וכד מתפרשן פלהו סלקין ותבין לההוא אתר דנפקו מניה.

כד האי רוחא נפקת מהאי עלמא ועאלת בגו מערתא דאדם ואבהן תמן. אנון יהבין לה פנקס סימנא ועאלת לגבי גנתא דעדן, קרובת תמן ואשפכת פרויבים וההוא להט החרב המתהפכת. אי זכאת חמאן פנקס סימנא ופתחין לה פתחא ועאלת. ואי לא דחין לה לבר.

ויתבא תמן, כל ההוא זמנא דיתבא מתלבשא תמן בדיוקנא דהאי עלמא. ובריש ירחי ושפתי כד בעאת לסלקא, צדיקניא דבגנתא דעדן יהבין לה פנקס סימנא, וסלקת בההוא עמודא ופגעת באנון נטרי חומות ירושלים, אי זכאה פתחין לה פתחא ועאלת. ואי לא נטלין מינה ההוא פנקס ודחין לה לבר. תבת לגנתא ואמרה (שיר השירים ג) מצאוני השומרים הסבכים בעיר וגו' נשאו את רידי מעלי, דא איהו פנקס סימנא דנטלי מניה (ר"א מינה).

שומרי החומות אליו אנון נטרי חומות ירושלים. (כדונקא דא נשמתא לנשמתא אתפשט מההוא לבושא דלעילא ומסתלק לעילא לעילא ואתהני מאור השכינה. ונשמה (ס"א ונפשא) אשתארת בגופא ובכל רישי ירחי וזמני ושפתי נחתא לנשמה ומודוניה לנשמה דאשתארת בגופא ומודוניה בגנפא ודיוקנא דגנתא דעדן דלעילא הוה מן רוח ועפר ההוא דאשתמודע לגבי עילא ורוח וקורא הוא ובלבושא דא מתלבש י"ה לבושא דגנתא דעדן דלתתא הוא אש ומים שנאמר שמים. עד הכא רוחא דשמאלא הוירדת למטה אולת לדורא דיליה ונפש דיליה אשתארא בגופא דארעא דתיב, (איוב יד) אך בשרו עליו וכאב וגו'. ועל דא אמרו דמתא

שומרי חומות ירושלים. (כדונקא הו, הנשמה לנשמה מתפשטת מאותו הלבוש שלמעלה ומסתלקת למעלה למעלה ונחנית מאור השכינה. והנשמה (הנפש) נשארת בגוף, ובכל ראשי החדשים והמועדים והשבתות יורדת נשמה לנשמה ומודונת עם הנשמה שנשארה בגוף ומודונת עם הנשמה, ומדמות של גן העדן שלמעלה היתה מן הרוח והעפר שנקר לגבי מעלה, בסוד חשוב הוא, ובלבוש זה מתלבש י"ה לבוש של גן עדן